

عنوان مقاله:

روش شناسی تعیین ضمانت اجرای مطلوب در قوانین آمایش سرزمینی

محل انتشار:

دومین همایش ملی رویکردهای نوین آمایش سرزمین در ایران (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 23

نویسندگان:

علی شاهینی - استاد دانشگاه پیام نور شاهرود

مهدی ملایی - عضو هیات علمی دانشگاه صنعتی شاهرود

خلاصه مقاله:

جهت گیریهای ملی آمایش سرزمین در راستای توسعه و بالندگی اقتصادی و پیشرفت و اقتدار همه جانبه و پایدار کشور، تحقق اهداف سند چشم انداز ایران 1404 و نیل به سازمان فضایی مطلوب و مناسب کشور، در چارچوب اصول هشت گانه آمایش سرزمین، در قوانین و مصوبات متعدد آمایش سرزمینی تدوین شده اند. ضمانت اجرا مهمترین رکن هر قانون از جمله قوانین آمایش سرزمینی را تشکیل می دهد. نقض و تخطی از قانون، ضمانت اجرا را به دنبال خواهد داشت. در خصوص قوانین آمایش سرزمینی ضرورت ضمانت اجرا، دوچندان میشود، زیرا اجرای صحیح این مقررات مهمترین عامل توسعه متعادل رواب اقتصادی، اجتماعی، سیاسی و فرهنگی جوامع بشری و مناطق مختلف کشور میباشد. از سوی دیگر، روش شناسی بسان نقشه هر علم است که ما را بنحو صحیح و منطقی و با سرعتی معقول به مقصود نهایی یعنی تجزیه و تبیین واقعی (نه توهمی) آن علم میرساند. طراحی روش شناسی ضمانت اجرای مطلوب قوانین آمایش سرزمینی از چند جهت ضروری است: نخست آنکه حقوق آمایش سرزمینی بدلیل مواجه بودن با یک موجود چند بعدی به نام انسان و مکان، پدیده ای کیفی محسوب شده و مرزهای آن بسیار مبهم و ناشناخته بوده و فقدان نقشه دقیق موجب وارد شدن ناخودآگاه در علم دیگر میشود. دوم آنکه متاسفانه به دلیل فقدان یک روش شناسی مطلوب در خصوص ضمانت اجرای قوانین آمایش سرزمینی، ضمانت اجرای فعلی دارای آسیبهای زیادی بوده و اصولا ناکارآمد می باشند و جوابگوی نیازهای فراوان عصر حاضر نیستند. مطابق فرضیه حاضر و به موجب روش شناسی صحیح، ضمانت اجرای نقض قوانین آمایش سرزمین باید به نحوی باشد که بیشترین کارایی حقوقی، اقتصادی، فرهنگی، اجتماعی، سیاسی و غیره را نصیب فرد، جامعه و محیط نماید. در این راستا شایسته است ضمانت اجرای مطلوب قوانین مزبور مبتنی بر الگوی اسلامی - ایرانی طراحی گردد.

کلمات کلیدی:

روش شناسی، آمایش سرزمین، قانون، حقوق، ضمانت اجرا، کارایی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/754100>

